

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 9Co/195/2016
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4214211071
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 03. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Ingrid Radošická Vallová
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2017:4214211071.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Nitre v senáte zloženom z predsedníčky senátu Mgr. Ingrid Radošickej Vallovej a členiek senátu JUDr. Kataríny Marčekovej a Mgr. Andrey Szombathovej-Polákovej, v právnej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s. r. o., so sídlom Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 35 724 803, zastúpený TOMÁŠ KUŠNÍR, s. r. o, Bratislava, Pajštúnska 5, IČO: 36 613 843, proti žalovanej: G. O., nar. XX. XX. XXXX, bytom Z., E. X. XXX/XX, o zaplatenie 401,52 eura s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Komárno zo dňa 16. decembra 2015 č. k. 10C/220/2014-82 takto

rozhodol:

Odvolačný súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e .**

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Žalobou podanou na súde prvej inštancie dňa 06. 06. 2014 sa žalobca domáhal, aby súd zaviazal žalovanú zaplatiť mu sumu 401,52 eura s príslušenstvom. Svoj návrh odôvodňoval zo Zmluvy o postúpení pohľadávok uzatvorenej medzi postupcom Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalobcom zo dňa 27. 09. 2012, ako aj zmluvy č. 212226917 uzatvorenej medzi postupcom a žalovanou dňa 06. 06. 2006.

2. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal. Po právnej stránke svoje rozhodnutie odôvodnil ustanovením § 52 ods. 1 až 4 Občianskeho zákonníka v znení účinnom do 31. 12. 2007, § 53 ods. 1, 3 Občianskeho zákonníka, § 2 písm. a/, b/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch a o zmene a doplnení zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1986 Zb. o Slovenskej obchodnej inšpekcii v znení neskorších predpisov, ako aj ustanoveniami § 387 ods. 1 a § 397 ods. 1 Obchodného zákonníka, ust. § 100 ods. 1 a § 101 Občianskeho zákonníka a ust. § 5 písm. b/ zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa. Vykonaným dokazovaním zistil, že dňa 27. 09. 2012 Slovenská sporiteľňa, a. s. a žalobca uzatvorili zmluvu o postúpení pohľadávok č. 1175/2012/CE, ktorou Slovenská sporiteľňa, a. s. ako postupca postúpila žalobcovi medzi inými aj pohľadávku voči žalovanej, ktorá ku dňu postúpenia činila 1.864,04 eura a pozostávala z istiny 1.303,78 eura, z riadneho úroku 76,92 eura, úroku z omeškania 483,34 eura. Zmluvou o splátkovom úvere č. 0212226917, uzatvorenou podľa § 497 až § 507 Obchodného zákonníka medzi Slovenskou sporiteľňou, a. s. a žalovanou dňa 06. 06. 2006, právny predchodca žalobcu poskytol žalovanej úver vo výške 37.000 Sk (1.228,17 eura) na pevnú úrokovú sadzbu 17,70% ročne. Úver sa žalovaná zaviazala splácať po 1.008 Sk (33,46 eura) mesačne k 20. dňu kalendárneho mesiaca po dobu 59 mesiacov. Prvá splátka bola splatná dňa 20. 07. 2006 a posledná dňa 20. 05. 2011. RPMN účastníci zmluvy dohodli vo výške 9,96%, poplatok za správu úveru mesačne vo výške 50 Sk (1,66 eura). Neoddeliteľnou súčasťou zmluvy boli všeobecné obchodné podmienky banky účinné od 01. 08. 2002. Žalobca si podanou žalobou uplatnil splátky splatné od 20. 06. 2010 do 20. 05. 2011 v počte 12 a vo výške 401,52 eura, ktoré žalovanou neboli uhradené. Napriek tomu, že úverová zmluva je absolútnym

obchodno-závazkovým vzťahom v zmysle § 497 a nasledujúcich Obchodného zákonníka, v danom prípade sa jedná o právny vzťah zmluvných strán na základe spotrebiteľskej zmluvy, pri uzatváraní ktorej bola žalovaná v postavení spotrebiteľa, keďže spotrebiteľský úver jej bol poskytnutý na iný účel ako na výkon zamestnania, povolania alebo podnikania a žalobca má v predmete svojej činnosti, okrem iného, aj poskytovanie pôžičiek a úverov z vlastných zdrojov. Preto daný právny vzťah medzi účastníkmi konania súd posudzoval v zmysle zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v platnom znení v čase uzatvorenia zmluvy, ako aj podľa § 23 písm. a/ zákona č. 634/1992 Zb. o ochrane spotrebiteľa a ustanovenia § 52 ods. 1 a nasledujúceho Občianskeho zákonníka v znení účinnom v čase uzatvorenia zmluvy, ako občianskoprávnu vec - spotrebiteľskú zmluvu. Predmetom konania je zaplatenie dlžnej sumy vyplývajúcej zo Zmluvy o splátkovom úvere. Toto právo s použitím príslušného ustanovenia Občianskeho zákonníka sa premlčuje vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe. Prvá splátka úveru bola splatná 20. 07. 2006, posledná 59-ta dňa 20. 05. 2011, čiže premlčacia doba pre poslednú splátku plynula od 21. 05. 2011 a uplynula dňom 21. 05. 2014. Nakoľko návrh bol doručený súdu 06. 06. 2014, súd konštatoval, že pohľadávka žalobcu v celom rozsahu je premlčaná a vzhľadom na citované ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. nie je možné žalobcovi priznať úspech, a preto s poukazom na ustanovenie § 100 a nasl. Občianskeho zákonníka súd návrh pre premlčanie pohľadávky v celom rozsahu zamietol. Dohodu o uznaní záväzku uzavretej účastníkmi konania dňa 20. 03. 2013 súd nepovažoval za právne relevantný dôkaz, pretože znovu ide o vopred formulované tlačivo, ktoré síce obsahuje prehlásenie zmluvných strán, že majú vedomosť o premlčaní dlhu a jeho následkoch, avšak neobsahuje poučenie o tom, aké sú konkrétne právne následky takéhoto právneho úkonu. Podľa názoru súdu sa jedná o nekalú obchodnú praktiku zo strany žalobcu, ak tak výraznú právnu skutočnosť, a to uznanie premlčaného záväzku, si zakomponoval do súvislého textu týkajúceho sa výšky dlžnej sumy a jej príslušenstva. Spotrebiteľské právo znamená poskytovanie ochrany subjektom spotrebiteľom, a to proti organizáciám, ktoré môžu zneužívať svoje ekonomické postavenie a právne vedomosti proti spotrebiteľovi, ktorý si nedostatočne uvedomuje záväzky, ktoré prijíma v spotrebiteľských zmluvách. V konaní žalobca neosvedčil skutočnosť, že k súhlasu s uznaním premlčaného záväzku žalovaná pristúpila až po tom, čo jej bol dostatočne objasnený inštitút uznania premlčaného záväzku. K platnosti tohto uznávacieho prejavu nepostačuje skutočnosť, že k podpisu dohody nebola žalovaná donútená, ale treba preukázať, že si bola vedomá toho, že uznáva premlčaný dlh. Následky premlčaného dlhu v dohode nie sú uvedené. Od obvyčajného spotrebiteľa sa nedá predpokladať, že bude vedieť o následkoch uznania premlčaného dlhu. Žalovaná popierala, že by mala vedomosť o premlčaní predmetného právneho nároku žalobcu a zo strany žalobcu nebola preukázaná tá skutočnosť, že pri podpise Dohody o uzavretí splátkového kalendára a uznaní dlhu bola žalovaná poučená o následkoch uznania premlčaného dlhu, resp. že o týchto následkoch premlčaného dlhu už vedela predtým. Napriek tomu, že žalovaná nevzniesla premlčanie pohľadávky žalobcu, súd na premlčanie je povinný prihliadnuť ex offo, vzhľadom na ustanovenie § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. Úspešnej žalovanej súd náhradu trov konania podľa § 142 ods. 1 OSP nepriznal, nakoľko žiadne trovy jej nevznikli, ani si ich neuplatnila.

3. Rozsudok súdu prvej inštancie napadol v zákonnej lehote odvolaním žalobca, ktorý sa domáhal jeho zmeny a vyhovenia návrhu v celom rozsahu, alternatívne jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. Namietal nesprávne právne posúdenie a nedostatočne zistený skutkový stav. Mal za to, že súd na daný prípad nesprávne aplikoval ustanovenia Občianskeho zákonníka týkajúce sa premlčacej doby a na daný prípad bolo potrebné aplikovať ustanovenia Obchodného zákonníka, keďže ide o zmluvu o úvere, a teda o absolútny obchodno-závazkový vzťah aj napriek tomu, že jednou zo zmluvných strán je spotrebiteľ. Poukázal na úverovú zmluvu, ktorá bola uzatvorená dňa 06. 06. 2006, pričom v období do 31. 12. 2007 sa vzťahovali ustanovenia § 52 až § 54 Občianskeho zákonníka len na kúpnu zmluvu, zmluvu o dielo a na iné zmluvy upravené v ôsmej časti Občianskeho zákonníka. Zmluva o úvere bola upravená v Obchodnom zákonníku. Novelizovaným ustanovením § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka sa nespravujú nároky vzniknuté pred 01. 01. 2008 a neposudzuje sa ani platnosť týchto úkonov vzniknutých pred 01. 01. 2008. To znamená, že pokiaľ bola zmluva o úvere uzatvorená pred 01. 01. 2008, kde bol dlžník spotrebiteľ, tak v takomto prípade treba zmluvu posudzovať podľa Obchodného zákonníka, bez ohľadu na povahu účastníkov. V tejto súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu SR pod sp. zn. 2MCdo/3/2011 zo dňa 28. 04. 2011 a 6MCdo/4/2012 zo dňa 27. 03. 2013, ako aj na ďalšie rozhodnutia krajských súdov. Vzhľadom k uvedenému, s poukazom na konečnú splatnosť úveru - 20. 05. 2011 a deň podania žaloby na súd prvej inštancie dňa 06. 06. 2014, žalobca zastáva názor, že svoje právo uplatnil na súde pred uplynutím premlčacej doby, nakoľko premlčacia doba by uplynula až 21. 05. 2015. Rovnako nesúhlasil s právnym posúdením dohody o uznaní záväzku, ktorú súd vyhodnotil ako nekalú obchodnú praktiku zo strany žalobcu. V prvom

rade poukázal na skutočnosť, že v čase uzatvorenia dohody sa mohol s celou pohľadávkou obrátiť priamo na súd, nakoľko v čase podpisu dohody, pohľadávka nebola premlčaná. Napriek tejto skutočnosti nepristúpil k súdnemu vymáhaniu pohľadávky a poskytol žalovanej ešte možnosť splácania dlžnej sumy v pravidelných mesačných splátkach pod podmienkou, že svoj záväzok uzná, čo do právneho dôvodu aj výšky. Napriek tomu, že žalovaná svoj záväzok uznala, neplní vlastne svoj záväzok ani čiastočne. Z tohto dôvodu bol nútený sa so svojim nárokom obrátiť na súd, pričom si však v konaní uplatnil len nepremličané splátky úveru, a to bez ohľadu na uznanie záväzku žalovanou. Je logické, že v prípade umožnenia splácania dlžnej sumy formou mesačných splátok si žalobca musel zabezpečiť vymožiteľnosť svojej pohľadávky pre prípad neplatenia zo strany žalovanej, a to práve uznaním záväzku zo strany žalovanej, čím je spojené aj plynutie novej premlčacej doby. Žalovaná si bola vedomá svojho záväzku a podpisom dohody uznala a prejavila svoju vôľu záväzok splniť. V konaní listinným dôkazom preukázal, že zo strany žalovanej došlo k uznaniu záväzku, čím došlo k pretrhnutiu premlčacej doby a začatiu plynutia novej štvorročnej premlčacej doby odo dňa uznania záväzku. V tejto súvislosti poukázal na skutočnosť, že ochrana spotrebiteľa má svoje medze a v žiadnom prípade ju nemožno chápať ako ochranu ľahkomyselnosti a nezodpovednosti spotrebiteľa. Zastáva názor, že uznanie nepremličaného záväzku nemôže byť považované za nekalú obchodnú praktiku.

4. Žalovaná sa písomne k podanému odvolaniu nevyjadrila.

5. Krajský súd v Nitre ako odvolací súd príslušný na rozhodnutie o podanom odvolaní v zmysle § 34 zákona č. 160/2015 Z. z. - Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) preskúmal napadnuté rozhodnutie a konanie, ktorému predchádzalo v súlade s § 379 a § 380 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie je potrebné podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdiť.

6. Podľa § 470 ods. 1 CSP, ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konanie začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti.

7. Právne účinky úkonov, ktoré nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované (ods. 2 citovaného §).

8. Počnúc od 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z. - Civilný sporový poriadok, ktorý zrušil dovtedy platný zákon č. 99/1963 Z. z. v znení neskorších predpisov Občiansky súdny poriadok. Keďže v zmysle vyššie citovaného zákonného ustanovenia § 470 ods. 1 CSP platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti (ak nie je ustanovené inak), je potrebné na danú právnu vec aplikovať právnu úpravu zákona č. 160/2015 Z. z.

9. Podľa § 387 ods. 1 CSP odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

10. Podľa § 100 Občianskeho zákonníka právo sa premlčí, ak sa nevykonalo v dobe v tomto zákone ustanovenej (§ 101 a § 110). Na premlčanie súd prihliadne len na námietku dlžníka. Ak sa dlžník premlčania dovoľá, nemožno premlčané právo veriteľovi priznať.

11. Podľa § 101 Občianskeho zákonníka, pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

12. Podľa § 5b zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa orgán rozhodujúci o nároku zo spotrebiteľskej zmluvy prihliada aj bez návrhu na nemožnosť uplatnenia práva na oslabenie nároku predávajúceho voči spotrebiteľovi vrátane jeho premlčania alebo na inú zákonnú prekážku alebo zákonný dôvod, ktoré bránia uplatniť alebo priznať plnenie predávajúceho voči spotrebiteľovi, aj keby inak bolo potrebné, aby sa spotrebiteľ týchto skutočností dovoľával.

13. Na potvrdenie správnosti záverov súdu prvej inštancie odvolací súd udáva, že žalobca sa domáhal voči žalovanej zaplatenia sumy 401,52 eura s príslušenstvom na základe zmluvy, ktorú pohľadávku nadobudol na základe Zmluvy o postúpení pohľadávky zo dňa 27. 09. 2012, uzatvorenej so Slovenskou sporiteľňou, a. s. Právny predchodca žalobcu Slovenská sporiteľňa, a. s. uzavrela so žalovanou Zmluvu o splátkovom úvere dňa 06. 06. 2006, na základe ktorej bol žalovanej poskytnutý úver vo

výške 37.000 Sk s výškou mesačnej splátky 1.008 Sk s platnosťou prvej splátky 20. 07. 2006 pri počte splátok 59 a s konečnou splatnosťou úveru 20. 05. 2011. Ku dňu postúpenia pohľadávky na žalobcu výška pohľadávky žalovanej predstavovala sumu 1.864,04 eura, ktorá pozostávala z istiny 1.303,78 eura, riadneho úroku 76,92 eura a úroku z omeškania 483,34 eura. Žalobca si uplatňoval voči žalovanej splátky úveru splatné od 20. 06. 2010 do 20. 05. 2011 v počte 12 splátok v celkovej výške 401,52 eura. Pokiaľ konečná splatnosť úveru mala nastať dňa 20. 05. 2011 a žalobca uplatnil svoj nárok na súde prvej inštancie dňa 06. 06. 2014, záver súdu prvej inštancie s prihliadnutím na ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o tom, že nárok žalobcu je premlčaný, je vecne správny. Spornou, s ohľadom na dôvody podaného odvolania žalobcu, ostáva otázka, či predmetná zmluva o splátkovom úvere č. 0212226917, uzatvorená medzi právnym predchodcom žalobcu a žalovanou dňa 06. 06. 2006, je svojou povahou zmluvou spotrebiteľskou a či predmetný právny vzťah, ako aj vzťahy z neho vyplývajúce sa posudzujú podľa príslušných ustanovení Občianskeho zákonníka, resp. zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch alebo príslušných ustanovení Obchodného zákonníka. Z obsahu spisu v prejednávanej veci je zrejmé, že právny predchodca žalobcu pri uzatváraní zmluvy o splátkovom úvere vystupoval ako veriteľ, t. j. ako osoba, ktorá konala v rámci svojej podnikateľskej činnosti a žalovaná vystupovala ako spotrebiteľ ako osoba, ktorá nekonala v rámci predmetu svojej obchodnej činnosti alebo inej podnikateľskej činnosti. Je pritom nesporné, že predmetná zmluva o úvere má podobu štandardnej formulárovej zmluvy, ktorá je typická tým, že sa uzatvára vo viacerých prípadoch a že spotrebiteľ spravidla jej obsah nemení, pričom všeobecné obchodné podmienky sú priamo prílohou takto uzatvorenej zmluvy. Spotrebiteľskou zmluvou je teda akákoľvek súkromnoprávna zmluva s uvedenými znakmi a to bez ohľadu na to, či je upravená práve v Občianskom zákonníku, obchodnom alebo inom osobitnom zákone. Podľa § 2 písm. a/ zákona č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch (ktorý súd prvej inštancie správne v danej veci aplikoval) je spotrebiteľským úverom dočasné poskytnutie peňažných prostriedkov na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere vo forme odloženej platby, pôžičky, úveru alebo inej právnej formy. S poukazom na uvedené je predmet zmluvy o úvere potrebné považovať svojou povahou za zmluvu spotrebiteľskú. Aplikácia zásady lex specialis derogat lex generalis, t. j. pokiaľ špeciálny predpis obsahuje odlišnú právnu úpravu, má prednosť pred všeobecným zákonom, je špeciálnou právnou úpravou v prejednávanej veci zákon č. 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch, ako aj ustanovenia § 52 a nasledovné Občianskeho zákonníka upravujúce problematiku spotrebiteľského práva, ktorá má prednosť pred všeobecnou právnou úpravou, ktorou je v tomto prípade Obchodný zákonník, a preto je nevyhnutné posudzovať predmetný právny vzťah medzi stranami sporu podľa ustanovení Občianskeho zákonníka, keď medzi stranami bola uzatvorená zmluva o splátkovom úvere v zmysle ustanovenia § 2 zákona č. 258/2001 Z. z., a teda aj otázka premlčania nároku žalobcu sa posudzuje podľa ustanovenia § 101 Občianskeho zákonníka, resp. § 5b zákona č. 250/2007 Z. z.

14. Odvolací súd nijako nepopiera argumenty žalobcu, že úver je absolútnym obchodom; keď predmetná vec sa však týka záväzkov právneho vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou obsiahnutou, či už v Občianskom zákonníku (§ 52 a nasledujúce), ako aj Zákonom o spotrebiteľských úveroch (zákon č. 258/2001 Z. z.). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom a ide teda o typický občiansko-právny vzťah, a niet preto dôvodu nechrániť dobromyseľnosť spotrebiteľa, vychádzajúc v dôveru v objektívne občianske právo.

15. K uvedenému odvolací súd ešte dopĺňa, že napriek tomu, že v danom prípade ide o zmluvný vzťah upravený v zmysle § 497 - § 507 Obchodného zákonníka súčasne ide o zmluvu spadajúcu pod režim Zákona o spotrebiteľských úveroch, bolo preto potrebné predmetnú zmluvu posudzovať podľa zákona č. 258/2001 Z. z., ako aj ustanovení Občianskeho zákonníka. Je preto potrebné zdôrazniť, že hoci má zmluva o spotrebiteľskom úvere charakter absolútneho obchodu, neprestáva byť zmluvou spotrebiteľskou. Pri spotrebiteľských zmluvách, ktoré predstavujú širší pojem, má z hľadiska aplikovateľnosti úplnú prednosť Občiansky zákonník, keďže aplikácia Obchodného zákonníka prichádza do úvahy až po uplatnení spotrebiteľského práva. Z hľadiska poradia aplikovateľnosti v prípade spotrebiteľských zmlúv Obchodný zákonník celkom alebo z časti musí ustúpiť nutnej prioritnej aplikácii spotrebiteľského práva v širšom slova zmysle, t. j. aplikácia Občianskeho zákonníka. Normy obchodného práva totiž v prípade spotrebiteľských zmlúv sú použiteľnými len vtedy, ak neodporujú úprave, ktorá má z povahy veci prednosť, teda úprave spotrebiteľských vzťahov v Obchodnom zákonníku a predpisoch vydaných na jeho vykonanie.

16. I keď súdna prax vo vzťahu k aplikácii Občianskeho a Obchodného zákonníka pri spotrebiteľských vzťahoch nebola v minulosti jednotná, je potrebné túto v súčasnosti posudzovať aj v kontexte s

aktuálnym znením ustanovenia § 52 ods. 2 Občianskeho zákonníka, keď novela Občianskeho zákonníka vykonaná zákonom č. 102/2014 Z. z. definitívne expressis verbis vyriešila výkladové rozdiely tak, že na všetky právne vzťahy, v ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia občianskeho práva, aj keď by sa inak mali použiť normy obchodného práva. V tejto súvislosti odvolací súd len dopĺňa, že od účinnosti tohto ustanovenia (01. 04. 2015) sa toto ustanovenie vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred týmto dňom, keďže právny predpis, ktorého súčasťou je toto ustanovenie, neobsahuje prechodné ustanovenia.

17. Odvolací súd nesúhlasí ani s námietkou žalobcu v tom smere, že súd prvej inštancie nesprávne právne posúdil dohodu o uznaní záväzku. V tejto súvislosti poukazuje na súdnu kontrolu neprimeranosti zmluvných podmienok vo svetle článku 6 ods. 1 Smernice Rady č. 93/13/EHS o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách, ktorá dopadá na štandardné produkty (výpoveď zmluvy) a to tak na pôvodnú zmluvu, ako aj na všetky formulárové zmeny a doplnky. Z vlastnej aplikačnej praxe môže súd potvrdiť, že pri dohode o uznaní záväzku a úhrade pohľadávky v splátkach ide o rovnaký formulár vo viacerých prípadoch a je evidentné, že spotrebiteľ nemôže na tomto tlačive nič meniť. Text dohody je vopred pripravený žalobcom a žalovaný nemá dosah na jeho obsah, a tento ovplyvniť. Takúto dohodu je podľa názoru odvolacieho súdu potrebné vnímať ako neplatnú, pretože je v rozpore s dobrými mravmi a nepochybne zhoršuje postavenie žalovanej ako spotrebiteľa vo vzťahu k žalobcovi. Jej uzavretie je výlučne v záujme žalobcu, ktorý jej uzavretie dosiahol v rozpore s ustanoveniami o ochrane žalovanej ako spotrebiteľky.

18. Zo samotnej Dohody o uznaní záväzku zo dňa 20. 03. 2013 vyplýva, že ide o formulárový (žalobcom vopred pripravený dokument), ktorý má zdanlivo pôsobiť ako uznanie dlhu pre žalovanú, ktorého skrytým cieľom je však dosiahnutie uznania záväzku, a tým predĺženie premlčacej doby na uplatnenie žalobného nároku, ako aj je potrebné zohľadniť tú skutočnosť, že v ten istý deň - 20. 03. 2013 bola žalovanej predložená na podpis rozhodcovská zmluva, rovnako predložená na vopred pripravenom formulárovom tlačive, ktorej obsah žalovaná tak isto nevedela ovplyvniť. Sama žalovaná vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedla, že keby vedela, že pohľadávka žalobcu je premlčaná, nebola by takúto dohodu uzavrela. Každý na ňu tlačil, aby svoju dlžobu vyplatila, avšak keďže jej pohľadávka je premlčaná, tak samozrejme ju nechce vyplatiť. To, že dohoda o uznaní záväzku je formulár, ktorý žalobca používa vo vzťahu k neurčitému počtu dlžníkov (keď údaje o dlžníkovi a jednotlivých záväzkoch sú následne dopisované do formulára rukou), takýto záver je odvolaciemu súdu známy z jeho rozhodovacej činnosti z iných právnych vecí. Je potrebné konštatovať, že dlžník podpisuje takúto dohodu nie z dôvodu, aby uznal svoj záväzok, pričom nemá skutočnú vedomosť o premlčaní dlhu ani o následkoch uznania záväzku a na druhej strane je to žalobca-veriteľ, ktorý sleduje podpisom takejto dohody o uznaní záväzku predĺženie premlčacej doby na desať rokov. Len ťažko je možné predpokladať, že žalovaná mala záujem o uznanie svojho záväzku a bola si vedomá jeho právnych následkov. Žalovaná podpísaním dohody o uznaní záväzku, ale aj rozhodcovskej zmluvy nezískala nič, ale naopak, svoje postavenie si zhoršila z vôle žalobcu, keď v dôsledku, ak by došlo k platnému uznaniu záväzku, by došlo k predĺženiu premlčacej doby. Z Dohody o uznaní záväzku zo dňa 20. 03. 2013 nevyplýva, že by žalovaná v čase jej podpisu mala vedomosť o premlčaní svojho dlhu, ku ktorému došlo dňa 21. 05. 2014. Skutočnosť, že žalovaná v čase uznania dlhu vedela o jeho premlčaní, resp. o premlčaní dlhu z väčšej časti, v konaní nebola preukázaná, ani tvrdená. Uznanie záväzku tak s poukazom na ustanovenie § 558 Občianskeho zákonníka nemohlo vyvolať začatie plynutia novej 10-ročnej premlčacej doby v zmysle § 110 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Takéto uznanie dlhu nemožno považovať za riadne uznanie v zmysle ustanovenia § 558 Občianskeho zákonníka, pretože takýto právny úkon trpel vadami spočívajúcimi v nedostatku vôle, navyše, išlo o neprijateľnú podmienku a nekalú obchodnú prax žalobcu, odporujúcu dobrým mravom.

19. Rovnaký právny záujem, pokiaľ išlo o vyhodnotenie dohody o uznaní dlhu, zaujal aj Najvyšší súd SR vo svojom rozhodnutí zo dňa 30. mája 2016 pod č. k 2MCdo/5/2015.

20. Z vyššie uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

21. O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 1 a § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovanej, ktorá bola v odvolacom konaní úspešná, náhradu trov odvolacieho konania nepriznal, pretože jej žiadne trovy v odvolacom konaní nevznikli. Odvolací súd v zmysle ustanovenia § 262 ods. 1 CSP rozhoduje len o nároku na náhradu trov konania, keď o výške náhrady trov konania po právoplatnosti

rozhodnutia následne rozhodne podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie. Vzhľadom na skutočnosť, že už v čase rozhodovania odvolacieho súdu bolo zrejmé, že žalovanej žiadne trovy odvolacieho konania nevznikli, riadiac sa zásadou, aby bola vec čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá v zmysle čl. 17 CSP odvolací súd rozhodol tak, že žalovanej sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).